

2. Закон України «Про землеустрій» від 22.05.2003 № 858-IV // Відомості Верховної Ради України від 05.09.2003, № 36, стаття 282.
3. Закон України «Про державну експертизу землепорядної документації» від 17.06.2004 №1808-IV // Відомості Верховної Ради України від 17.09.2004, № 38, стор. 1472, стаття 471.

Василь КОБЕРНИК

студент 1 курсу ОС «магістр»

спеціальності 193 «Гедезія та землеустрій»

Науковий керівник: **КУШНІРУК Тетяна Миколаївна**,

кандидат сільськогосподарських наук, доцент

кафедри садово-паркового господарства, гедезії та землеустрою

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,

м. Кам'янець-Подільський

ОСНОВИ МЕЖУВАННЯ ЗЕМЕЛЬ В ЗЕМЛЕУСТРОЇ

Межування земельної ділянки - це процес, який передбачає оформлення меж ділянки землі, внесення даних про межі цієї ділянки в кадастр нерухомості та закріплення меж ділянки на місцевості. Межування має тісний зв'язок з територіальним землеустроєм, в рамках якого утворюються нові земельні ділянки і упорядковується кордон вже існуючих земельних угідь.

Сам процес межування землі першою справою повинен починатися зі збору та аналізу технічної документації, яка пов'язана з кадастровими роботами по даній ділянці землі. У той час, поки проводиться збір та аналіз документів, робиться замовлення кадастрової виписки на ділянку землі і суміжні використання. [1]

Процедуру встановлення меж земельної ділянки в натурі на місцевості та меж ділянок землі виконують професійні гедезисти у випадках, коли власник

хоче провести якісь процедури зі своєю ділянкою – продати її, здати в оренду чи розпочати забудову тощо. Також у випадку, коли людина отримала у спадок, орендувала чи придбала нову ділянку, теж потрібна ця процедура. Обов'язковою вона буде і для тієї особи, яка є позивачем чи відповідачем у судовій справі стосовно цієї території, а також якщо попередні документи з подібною інформацією були втрачені.

Встановлення (відновлення) меж земельних ділянок в натурі (на місцевості) проводять на основі вже існуючих геодезичних розробок, а також картографічної та технічної документації, що стосується даної ділянки і поворотних точок на ній. Може стати в нагоді й генеральний план міста чи селища. [2]

При встановленні меж вони закріплюються спеціальними межовими знаками, які повинні стояти на кожній поворотній точці окрім тих, де проходить так звана природна межа у вигляді водоймища, лісосмути, певної споруди тощо. Межовий знак має сталий вигляд, закріплений в офіційних документах. При встановленні таких знаків обов'язково повинен бути складений акт про те, що межі ділянки були винесені в натуру, а межові знаки встановлено. Встановлення межових знаків здійснюється таким чином, щоб забезпечити можливість їх зберігання і створити якомога менше перешкод для руху пішоходів і транспортних засобів.

Закріплення межовими знаками меж земельної ділянки в натурі (на місцевості) здійснюється у присутності власника (користувача) земельної ділянки, власників (користувачів) суміжних земельних ділянок. Передача межових знаків на зберігання власнику (користувачу) земельної ділянки здійснюється за актом прийомки-передачі межових знаків на зберігання. Витрати на встановлення суміжних меж несуть власники земельних ділянок у рівних частинах, якщо інше не встановлено угодою між ними.

Відновлення меж земельної ділянки в натурі (на місцевості) здійснюється при повній (частковій) втраті в натурі (на місцевості) межових знаків, їх пошкодженні, яке унеможливорює використання межових знаків, а також при

розгляді земельних спорів між власниками (користувачами) суміжних земельних ділянок. [3]

Відновлення меж земельної ділянки в натурі на місцевості або уточнення межових знаків може бути потрібним якщо самі попередні позначки чи акт про їх винесення був втрачений. Крім того, цю процедуру може замовити власник, щоб бути впевненим, що існуючі межі дійсно збігаються з тими, що закріплені в технічній документації на ділянку.

В цілому, процес встановлення або відновлення меж ділянки є комплексним та послідовним. Спочатку йдуть підготовчі роботи, що включають в себе вищезазначене вивчення попередньої інформації про ділянку. Наступний етап включає в себе практичну геодезію, власне топографічну зйомку території та встановлення межових знаків. Завершується все оформленням технічних документів. Також існує відповідна Інструкція про встановлення (відновлення) меж земельних ділянок в натурі (на місцевості) та їх закріплення межовими знаками від 18.05.2010 N 376, яка затверджена Держгеокадастром України.

Список використаних джерел

1. Андрійчук В.Г. Економіка аграрних підприємств: підручник. 2-ге вид., доп. і перероблене. Київ. КНЕУ, 2002. 624 с.
2. Бабміндра Д.І. Класифікація сільськогосподарських земель як наукова передумова їх екологічнобезпечного використання: монографія. Київ. «Урожай», 2007. 461 с.
3. Гаращенко Т.В. Принципи агроландшафтної організації території сільськогосподарських підприємств. *Збалансоване природокористування*. Київ. ДІА, 2014. С. 48–50.